

nok, at det i lovforslaget er formuleret således, at der står maks. 15, hvis jeg husker rigtigt. Og det er jo egentlig et udtryk for et kompromis i de drøftelser, der har været mellem parterne og regeringen i det her. Så meget mere kan jeg ikke bidrage med i den sammenhæng, men det er klart, at i det øjeblik man går ind og siger, at man får nogle andre opgaver eller man får nye opgaver, nye og flere opgaver i efteruddannelsesudvalgene med en direkte korrespondance til AUF-bestyrelsen og Uddannelsesrådet, kan der være meget fornuft i, at man siger, at man får inputtene fra et begrænset antal, hvad skal vi sige, indgange, frem for den store, brede vifte af efteruddannelsesudvalg, hvor der er mange af udvalgene, der ligner hinanden til forveksling og branchemæssigt er meget tæt beslægtede.

Så til hr. Knud Erik Kirkegaard: Nej, det var ikke noget uheld, og der er ikke sluppet noget som helst ud af sækken. Det socialdemokratiske budskab er ganske klart – og det var det også til jul, da vi diskuterede denne her sag – at vi ønsker og gerne ser, at arbejdsgiverne er mere medfinansierende. Det kan overhovedet ikke være fremmed for hverken hr. Knud Erik Kirkegaard eller nogen partier her i Folketingsalen. Det har vi aldrig lagt skjul på. Derfor har vi også sat den øvelse i gang, der går ud på at trække 35.000 kursusuger ud til finansiering.

Så til hr. Mogens Andreasen, der spørger med hvilket beløb: Det samlede beløb, som staten skyder ind i det her projekt, er, som jeg har sagt tidligere, ca. 2,9 mia. kr., som beløbet ser ud på nuværende tidspunkt. Hvis parterne bruger flere penge, skal de selv ud og kræve dem op. Og det er så igen også et svar til hr. Jens Vibjerg. Det er nemt at lave hovedregning på. Hvis man bruger 200 mio. kr. mere, så kan man dividere antal hoveder på arbejdsmarkedet op i de 200 mio. kr., så har man det tal, der skal betales. Så enkelt er det. Og så vidt jeg kan erindre mig, svarer 200 mio. kr., hvis man skal have dækket det, ungefær til 100 kr. pr. hoved, der er omfattet af det her. Sådan er regnestykket.

Det er sådan lidt frit fra hovedet, og det er måske ikke helt præcist, men princippet, som er det, det handler om, er jo, at ønsker man at bruge flere penge end dem, staten bidrager med, ja, så må man have pungen op af lommen. Sådan er det også hjemme i husholdningen.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu var det ikke et regneeksempel, jeg efterlyste, og derfor vil jeg spørge hr. Poul Erik Dyrlund: Kan jeg betragte de 200 mio. kr. som en garanti for, at det er den maksimale regning, man vil udskrive til erhvervslivet?

Det har jeg mine tvivl om, fordi der er alle de her pinde, der skal dækkes. Og hvis ikke jeg kan tage de 200 mio. kr. for at være det maksimum, der skal udskrives, så vil jeg gerne have tal på, præcis hvilke overvejelser man har gjort sig i Socialdemokratiet om, hvad beløbets størrelse skal være. For ellers må jeg jo tage det som udtryk for, at enten vil man ikke være bekendt fra Folketingets talerstol her at fortælle erhvervslivet, hvilken milliardregning der ligger forude, eller også har Socialdemokratiet overhovedet ikke gjort sig nogen overvejelser.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg er ked af at skulle afsløre det, men det spørgsmål, der blev stillet her, afslører jo, at hr. Jens Vibjerg – og jeg vil næsten sige forhåbentlig ikke hele Venstres folketingsgruppe – ikke har fattet en pind af, hvad det her handler om.

Hvordan i alverden skulle jeg kunne stå og give garantier for, hvor mange penge man ønsker at bruge blandt arbejdsmarkedets parter ud over dem, som regeringen putter ind i projektet. Jeg kan da ikke stå her og give en garanti for, at det kun kan blive 200 mio. kr. eller 100 mio. kr. eller for den sags skyld en milliard mere. Det afhænger da fuldstændig af den beslutningsproces, der nu kommer til at foregå i fremtiden i den bestyrelse, der siger: Hvor mange aktiviteter skal vi lave? Hvis vi laver flere end dem, vi får penge til, så skal vi selv betale.

Det er der da ikke nogen mennesker her der kan give nogen som helst garanti for. Jeg tror såmænd ikke engang, at hr. Jens Vibjerg er i stand til det.

Jens Vibjerg (V):

Vi står her med den række af lovforslag, der, hvis regeringen får sin vilje, skal gøre finanslovaftalen om voksen- og efteruddannelse mellem regeringen, SF og CD til virkelighed.

Hvis man læser forsiden af aftalen, vil man se, at indholdet kaldes en voksen- og efteruddannelsesreform. Hvis man derefter vender bladet og går i gang med at læse selve indhol-